

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **Ing. N. P.**, proti žalovanému: **Hlavní město Praha, Magistrát hlavního města Prahy, odbor sociální péče a zdravotnictví**, Mariánské nám. 2, Praha 1, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2005, č.j. SOC 227639/2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 8. 2006, č. j. 3 Cad 50/2005 – 17,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 9. 12. 2005, se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 26. 10. 2005, č.j. SOC 227639/2005, jakož i prvoinstančního rozhodnutí Úřadu městské části Praha 11, ze dne 27. 7. 2005, č.j. OSVZ/413/05/ŠM, jímž byla zamítnuta jeho žádost o přiznání jednorázové dávky sociální péče. Stěžovatel současně požádal o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce z řad advokátů s odůvodněním, že vzhledem ke svým výdělkovým a majetkovým poměrům není schopen hradit náklady právního zastoupení.

Usnesením ze dne 16. 8. 2006, č.j. 3 Cad 50/2005 – 17, Městský soud v Praze zamítl žádost stěžovatele o ustanovení zástupce, neboť dospěl k závěru, že není splněna jedna z podmínek stanovených v ust. § 35 odst. 8 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tedy že ustanovení zástupce není třeba k ochraně práv stěžovatele. Soud vycházel z toho, že podaná žaloba obsahovala veškeré potřebné náležitosti, tj. identifikaci napadeného rozhodnutí a důvody, které stěžovatele k podání žaloby vedly. Stěžovatel se tak dostatečně kvalifikovaným způsobem obrátil na soud, a svým vlastním úkonem již učinil vše, co mohl podle právních předpisů k ochraně svých

práv učinit. Soud se proto dále nezabýval návrhem na osvobození od soudních poplatků, přičemž poznamenal, že toto řízení je od soudních poplatků osvobozeno ze zákona.

Stěžovatel napadl usnesení Městského soudu v Praze včas podanou kasační stížností s tím, že ji odůvodní po konzultaci s advokátem, o jehož ustanovení požádal vzhledem k povinnému zastoupení v řízení o kasační stížnosti. Odkázal přitom na důvody své žádosti ze dne 9. 12. 2005.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát; hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování v takovém případě platí stát. Rozhodnutí o ustanovení zástupce je tedy závislé na splnění dvou zákonných podmínek: kromě hodnocení majetkových a osobních poměrů účastníka přihlíží soud též k tomu, zda je zastoupení třeba pro ochranu práv navrhovatele.

Nejvyšší správní soud se předně zabýval návrhem stěžovatele na ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že vzhledem ke specifické povaze napadeného usnesení by trvání na podmínce povinného zastoupení znamenalo jen další řetězení téhož problému, a vedlo by k popření vlastního smyslu řízení o kasační stížnosti, v němž má být zkoumán závěr o tom, zda má účastník právo na ustanovení zástupce s ohledem na to, že jej potřebuje k ochraně svých práv (k tomu srov. analogicky např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č.j. 1 Afs 65/2007 - 37, www.nssoud.cz, příp. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č.j. 9 As 43/2007 - 77, www.nssoud.cz). Nedostatek povinného zastoupení tak nelze považovat za překážku, jež by bránila posouzení kasační stížnosti a vydání meritorního rozhodnutí.

Jestliže stěžovatel ve své kasační stížnosti opětovně odkázal na své majetkové poměry popsane v žádosti ze dne 9. 12. 2005, je nutno konstatovat, že tvrzení stěžovatele o jeho majetkové situaci nebylo krajským soudem nikterak zpochybněno. Posouzení předpokladů pro osvobození stěžovatele od soudních poplatků však není v projednávané věci relevantní. Nejvyšší správní soud totiž přisvědčil krajskému soudu, že nebyla splněna druhá podmínka pro ustanovení zástupce, tedy potřeba ochrany práv stěžovatele. Žaloba obsahovala všechny náležitosti nezbytné pro její projednání, přičemž stěžovatel jasně formuloval, proč se závěrem správních orgánů nesouhlasí. Ani v kasační stížnosti stěžovatel neuplatnil žádné skutečnosti svědčící o tom, že nedokáže svá práva účinně hájit.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 18. června 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu